

вътрѣшнѣ-тѣ вредность на вещи-ты, зашто-то често подь хубаво-то тѣло и вънкѣшно-то украшеніе ся крѣе едно развратно сѣрдце и единъ дивъ духъ.

23. Хубость-та на образа, кога-то ся подразумѣва като нѣмъ бѣлѣгъ на хубавѣ-тѣ душѣ, е привлекателна. Тя кога-то украшява одного злодѣца, изгубва всички-ты си привлекателства и ны туря въ настрѣхваніе.

24. Ревнованіе-то къмъ вънкѣшнѣ хубость нека не ти бѣде за главно нѣчто и владѣющѣ страсть. Тука благоугожденіе-то къмъ пріятно-то ся превръща въ лѣскавѣ гыздавость и великолѣпность; естество-то залѣганіе на юноша-та за да угождава — въ глупавы блядословія, въ женскы гызданія, что грабвать на мѣжя сѣщѣ-тѣ му хубость и достоинство; чувство-то на дѣвицѣ-тѣ, за да увисочи чрѣзъ искусство привлекательность-тѣ, съ коѣ-то ѣ украшява естество-то — въ безмѣстны украшения и моды.

25. Добро-то чувство ся явява въ благоугожденіе-то къмъ такавѣ хубость, что изражява душевнѣ-тѣ хубость, или подканя сѣрдце-то къмъ любовь на по благородно-то и по съвършенно-то.

26. За това чистота-та е първа-та нужда на пріятно-то; тя развеселява незабѣлѣжимо чувствованія-та ти.

27. А пакъ чистота-та изискува естественность, что е основа-та на хубость-тѣ. За това не ти угождава, кога-то гледашъ злохытро-то гызданіе и насилство въ поведеніе-то на одного человекѣ.

28. Уредъ е душа-та на хубость-тѣ, безъ простотѣ обаче не сѣществува никакъвъ уредъ. Хубость-та по себе си е най висока-та простота, сирѣчь, присѣдиненіе на всички-ты чясти къмъ